

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Černého a soudců JUDr. Jakuba Kroupy a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobkyně: **ENERGO-MARKET s.r.o.**, IČO: 247 67 115,
sídlem V zářezu 902/4, 158 00 Praha 5,
zastoupená Mgr. Davidem Neveselým, advokátem,
sídlem Na Florenci 2116/15, 110 00 Praha 1,

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**,
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 2. 2017, č. j. 7220/17/5300-21443-701328,

takto:

- I. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 14. 2. 2017, č. j. 7220/17/5300-21443-701328, **se pro nezákonnost zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši **15 342 Kč** do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím právního zástupce domáhala zrušení rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 14. 2.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

2017, č. j. 7220/17/5300-21443-701328, jímž žalovaný zamítl její odvolání a potvrdil rozhodnutí Finančního úřadu pro Ústecký kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 25. 11. 2015, č. j. 2263378/15/2507-50521-506936, kterým správce daně podle § 113 odst. 1 písm. b) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) doměřil žalobkyni daň z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) za zdaňovací období 4. čtvrtletí 2013 ve výši 151 617 Kč a současně uložil žalobkyni zákonnou povinnost uhradit penále z doměřené daně ve výši 30 323 Kč. Současně se žalobkyně domáhala zrušení prvostupňového rozhodnutí a přiznání náhrady nákladů soudního řízení.

Žaloba

2. Žalobkyně v žalobě nejprve konstatovala, že převážná část doměřené daně i souvisejícího penále se vztahuje k jedinému uskutečněnému zdanitelnému plnění, a to k prodeji fotovoltaické elektrárny. Žalobkyně nesouhlasila se závěrem žalovaného, že neprokázala uskutečnění zdanitelného plnění a tvrdila, že dne 15. 10. 2013 uzavřela s kupující paní Z. D. kupní smlouvu č. 201318, jejímž předmětem byl prodej uvedené fotovoltaické elektrárny. V souvislosti s prodejem žalobkyně vystavila daňový doklad č. 130302 a dne 31. 12. 2013 elektrárnu kupující předala. O tom byl pořízen předávací protokol. Žalobkyně byla přesvědčena, že již na základě těchto skutečností bylo uskutečnění zdanitelného plnění prokázáno a neztotožnila se s tvrzením žalovaného, že dané listiny prokazují pouze formální splnění podmínek obchodu. Žalobkyně uznala, že na daňovém dokladu č. 130302 je uvedeno jako datum uskutečnění zdanitelného plnění den 15. 10. 2013, tj. den uzavření kupní smlouvy, ačkoliv k němu došlo až dne 31. 12. 2013. Jedná se však o administrativní chybu. Žalovaný měl v tomto případě při posuzování uvedeného dokladu uplatnit jednu ze základních zásad správy daní zakotvenou v § 8 odst. 3 daňového řádu, a to že správce daně vychází ze skutečného obsahu právního jednání nebo jiné skutečnosti rozhodné pro správu daní. Žalobkyně uznala i nedostatek ve svém účetnictví. Byla si vědoma, že nedošlo k zaúčtování daňového dokladu č. 130302, což považovala za pochybení čistě formální. Uvedla k tomu, že zaúčtování daňového dokladu není v žádném případě podmínkou jeho uplatnění v daňovém přiznání ve formě daně na vstupu ani na výstupu.
3. Žalobkyně se neztotožnila ani se zpochybňováním jí předložených důkazů. Nesouhlasila s argumentací žalovaného a správce daně, že byla v letech 2012 až 2016 držitelem licence pro provoz fotovoltaické elektrárny a že v této době nebyl Energetický regulační úřad (dále také „ERÚ“) informován o jakékoliv změně vlastnického nebo užívacího práva ve vztahu k ní. Žalobkyně byla přesvědčena, že v této souvislosti správce daně nesprávně rozlišuje vlastníka fotovoltaické elektrárny od jeho provozovatele. Dále poukazovala na to, že jako hlavní předmět jejího podnikání má vedenou výrobu elektřiny, kterou vyrábí na několika solárních elektrárnách, které si pronajímá nebo propachtovává od jejich vlastníků. Zdůraznila, že provozovatel takové elektrárny musí mít licenci k jejímu provozování od ERÚ. S ohledem na to, že kupující paní D. nesplňuje zákonem stanovené kvalifikační předpoklady, zůstala jejich provozovatelem žalobkyně, která za tímto účelem dne 1. 1. 2014 uzavřela s paní D. pachtovní smlouvu. Nadto dne 23. 6. 2016 ERÚ vydal licenci na výrobu elektřiny potvrzující, že fotovoltaická elektrárna je skutečně ve vlastnictví paní D. Žalobkyně byla toho názoru, že v daném případě tak nelze oddělit převod vlastnictví od uskutečnění zdanitelného plnění pro účely DPH za situace, kdy ode dne předání 31. 12. 2013 paní D. s fotovoltaickou elektrárnou nakládá jako se svou vlastní a využívala ji dále formou pachtu pro své ekonomické činnosti. Žalobkyně nesouhlasila se

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

závěrem žalovaného, že byla povinna za 4. čtvrtletí 2013 přiznat daň podle § 108 odst. 1 písm. i) zákona o DPH.

4. Žalobkyně trvala na svém dřívějším tvrzení, že zdanitelné plnění uskutečnila. Jeho uskutečnění věrohodně prokázala, daň z tohoto plnění řádně přiznala v přiznání k DPH, byť ne za 4. čtvrtletí 2013, ve kterém měla tato daň být přiznána správně, nýbrž opožděně až v přiznání k DPH za 1. čtvrtletí 2014 v souladu § 104 odst. 2 zákona o DPH. Tuto skutečnost poté žalovanému zcela věrohodně prokázala. K přiznání daně z předmětného plnění až v přiznání k DPH za zdaňovací období 1. čtvrtletí 2014 dále žalobkyně konstatovala, že uvedené se snažila aktivně prokázat již v průběhu samotné kontroly, kdy navrhovala výslech svědkyně Ing. M. O. Správce daně ovšem výslech neprovedl s tím, že žalobkyně nesdělila, které skutečnosti hodlá účastí této třetí osoby prokázat nebo vysvětlit. Takovýto postup považovala žalobkyně za absurdní a nezákonný. Žalobkyně tudíž následně alespoň předložila písemné prohlášení navržené svědkyně, ve kterém se vyjadřuje k opožděnému vykázání předmětného zdanitelného plnění a k aplikaci § 104 zákona o DPH.
5. Z hlediska posouzení nezákonnosti napadeného rozhodnutí i platebního výměru považovala žalobkyně za důležité opětovně upozornit na skutečnost, že v rámci dokazování předložila jak zmíněné daňové přiznání za 1. čtvrtletí 2014, tak související záznamní evidenci. Za pravdivé poté nepovažovala tvrzení žalovaného, že daňový doklad č. 130302 neuvedla do evidence pro daňové účely, ani že žalobkyní předložený soupis neodpovídá zákonem stanoveném evidenci pro daňové účely dle § 100 zákona o DPH, neboť se jedná pouze o část, která nemá vypovídající hodnotu. Žalobkyně v této souvislosti namítala, že účelem předložené evidence bylo prokázání údajů vykázaných na řádku č. 1 přiznání k DPH. S ohledem na to považovala za logické, že byla předložená právě tato část záznamní evidence. V uvedeném nespatořovala žádný nedostatek. Nadto upozorňovala na skutečnost, že jí předložená záznamní evidence splňuje veškeré zákonem stanovené požadavky. Dokonce obsahuje i údaje nad rámec zákona, a to např. názvy a jména a DIČ odběratelů. Pakliže měl žalovaný důvodné pochybnosti ohledně správnosti či úplnosti předložené evidence, měl žalobkyni tyto sdělit a vyzvat ji v souladu s § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu k prokázání skutečností. Pokud poté měl správce daně potřebu předložení evidence k dodatečnému přiznání k DPH za 1. čtvrtletí 2014, měl si ho v rámci vhodného kontrolního postupu vyžádat.
6. Žalobkyně byla přesvědčena, že pokud žalovaný tvrdí, že žalobkyně přiznání daně neprokázala, nevzal v úvahu jí předložené důkazy a bez uvedení bližších důvodů konstatoval, že předložená záznamní evidence neodpovídá zákonným požadavkům a nelze ji považovat za dostatečný důkaz, trpí žalobou napadené rozhodnutí nepřezkoumatelností pro jeho nesrozumitelnost a nedostatek důvodů.
7. Dále konstatovala, že jestliže je žalovaným zpochybňováno přiznání daně v přiznání k DPH za 1. čtvrtletí 2014 tím, že později bylo žalobkyní podáno dodatečné daňové přiznání, je nezbytné si připomenout znění § 104 odst. 2 zákona o DPH. Zdůraznila, že tím, že rozhodnou skutečnost uvedla v daňovém přiznání za jiné zdaňovací období, naplnila podmínky postupu podle § 104 odst. 2 zákona o DPH. I kdyby čistě hypoteticky podala dodatečné daňové přiznání za 1. čtvrtletí 2014, ve kterém by opět ovšem s minusovým znaménkem zahrnula daňový doklad č. 130302, což podle ní není prokázáno, nic by to na výše zmíněném naplnění podmínek pro použití postupu podle citovaného ustanovení nezměnilo. Žalobkyně měla za to, že pakliže měl správce daně jakékoliv

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

pochybnosti ohledně daňového přiznání podaného za 1. čtvrtletí 2014, měl ho prověřit postupem podle § 89 a násl. daňového řádu.

8. Závěrem žalobkyně uvedla, že i v případě, že by soud dospěl k závěru, že žalobkyně byla povinna přiznat daň podle § 108 odst. 1 písm. i) zákona o DPH, bylo by nutné aplikovat postup podle § 104 odst. 2 téhož zákona.

Vyjádření žalovaného k žalobě

9. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že nesouhlasí s právním názorem žalobkyně uvedeným v podané žalobě a navrhoval žalobu zamítnout jako nedůvodnou. Trval na tom, že žalobkyní nebylo jednoznačně žádnými relevantními důkazními prostředky doloženo, že došlo k převodu vlastnického práva na odběratele deklarovaného na daňovém dokladu č. 130302. O uskutečněním zdanitelném plnění žalobkyně neúčtovala do výnosu. DPH nebyla zaúčtována, a to nejen ve 4. čtvrtletí 2013, ale ani v 1. čtvrtletí 2014. K předložené kupní smlouvě č. 201318 z 15. 10. 2013 a předávacímu protokolu ze dne 31. 12. 2013 žalovaný uvedl, že tyto listiny prokazují pouze formální splnění podmínek obchodu. Daň uvedená na daňovém dokladu nebyla žalobkyní přiznána a odvedena do státního rozpočtu v předmětných zdaňovacích obdobích. Žalobkyně o tomto obchodním případě neúčtovala, jak vyplývá z účetního deníku. Dále bylo podle žalovaného předloženým účetnictvím doloženo, že předmětná fotovoltaická elektrárna byla ke dni 31. 12. 2013 evidována na účtu 022-016 se vstupní cenou 634 126, 66 Kč a uvedena i na kartě investičního majetku č. 005, kterým bylo dokládáno uplatnění daňových odpisů za zdaňovací rok 2013 ve výši 31 074 Kč. Žalobkyně vystavila daňový doklad, ve kterém deklarovala datum uskutečnění zdanitelného plnění ke dni 15. 10. 2013, přestože v kupní smlouvě bylo uvedeno datum předání 31. 12. 2013. Žalobkyně přitom nedoložila, že došlo k úhradě předmětného zdanitelného plnění. Dále žalovaný upozorňoval na skutečnost, že žalobkyně deklarovala uskutečnění zdanitelného plnění daňovým dokladem č. 140301, tj. dodání zboží až v 1. čtvrtletí 2014. Žalobkyně tak správci daně předložila dva daňové doklady, které vystavila v různých obdobích za totožné zdanitelné plnění, přičemž nedoložila žádné důkazní prostředky, kterými by tvrzení o uskutečnění zdanitelného plnění a přiznání daně ve 4. čtvrtletí 2013, příp. 1. čtvrtletí 2014 ve smyslu § 21 odst. 1 zákona o DPH doložila. Žalovaný byl dále přesvědčen, že ačkoliv informace poskytnutá od ERÚ, že v letech 2012 až 2015 nedošlo ke změně vlastnického nebo užívacího práva ve vztahu k posuzované fotovoltaické elektrárně, neproazuje, že žalobkyně v daném období byla nutně vlastníkem této fotovoltaické elektrárny, podporuje důvodné pochybnosti o tom, zda skutečně došlo k převodu vlastnického práva na manželku jednatelky žalobkyně paní D. K námitce žalobkyně, že nesouhlasí s tvrzením žalovaného, že neprokázala, že měl správce daně postupovat podle § 104 namísto § 108 zákona o DPH, žalovaný konstatoval, že žalobkyně předložila přiznání k DPH za 1. čtvrtletí 2014, ve kterém na řádce č. 1 uvedla dodání zboží v tuzemsku ve výši základu daně 8 982 172 Kč a 21% DPH ve výši 1 886 256 Kč. Společně s tímto přiznáním předložila soupis dokladů, které měly prokázat uskutečnění zdanitelného plnění. Předložený soupis nicméně neměl relevantní vypovídající hodnotu, neboť neodpovídal zákonem stanovené evidenci pro daňové účely podle § 100 zákona o DPH. Předložením dodatečného daňového přiznání k DPH za 1. čtvrtletí 2014 došlo ze strany žalobkyně ke snížení údajů uvedených na ř. 1, nicméně k této tvrzené změně žalobkyně evidenci pro daňové účely nedoložila. Vykázaný rozdíl DPH ve výši 657 756 Kč mezi řádným a dodatečným daňovým přiznáním neodpovídá žádnému dokladu uvedenému v evidenci pro daňové účely. Tyto listiny tak nebylo možné označit jako důkaz

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

prokazující tvrzení žalobkyně, že daň byla přiznána v 1. čtvrtletí 2014. Nebyly tak naplněny podmínky pro aplikaci § 104 odst. 2 zákona o DPH, jak se žalobkyně domáhá.

Replika žalobkyně

10. Žalobkyně na vyjádření žalovaného reagovala replikou, ve které obdobně jako v žalobě konstatovala, že podle ní nelze oddělit převod vlastnictví od uskutečnění zdanitelného plnění pro účely DPH za situace, kdy ode dne předání (31. 12. 2013) paní Z. D. s fotovoltaickou elektrárnou nakládá jako s vlastní a využívá ji formou pachtu pro své ekonomické účely. Žalobkyně poukázala na rozsudek Okresního soudu v Litoměřicích ze dne 20. 4. 2017, č. j. 12 C 305/2016-37, kterým byla určena výlučným vlastníkem předmětné fotovoltaické elektrárny ke dni 31. 12. 2013 paní Z. D.

Posouzení věci soudem

11. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobkyně nesdělila soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byla ve výzvě výslovně poučena, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
12. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobkyně uplatnila v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobkyně je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, včetně prekluze daňové povinnosti, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
13. Podle § 21 odst. 1 zákona o DPH ve znění účinném do 31. 12. 2014 je daň plátce povinen přiznat ke dni uskutečnění zdanitelného plnění nebo ke dni přijetí úplaty, a to k tomu dni, který nastane dříve, pokud zákon nestanoví jinak. Plátce daň uvádí v daňovém přiznání za zdaňovací období, ve kterém mu vznikla povinnost přiznat daň.
14. Podle § 104 odst. 2 téhož zákona, pokud plátce uvedl skutečnosti rozhodné pro stanovení daně v daňovém přiznání za jiné zdaňovací období, než do kterého příslušely, a snížil tím v tomto zdaňovacím období daň, správce daně daň za zdaňovací období, ve kterém měla být uplatněna, dodatečně nevyměří, ale uplatní úrok z prodlení podle daňového řádu z částky daně uvedené v daňovém přiznání za nesprávné zdaňovací období za každý den krácení státního rozpočtu. Úrok z prodlení je splatný ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení platebního výměru.
15. Podle § 108 odst. 1 písm. a) téhož zákona přiznat daň jsou povinni plátce, který uskutečňuje zdanitelné plnění dodání zboží nebo poskytnutí služby s místem plnění v tuzemsku, s výjimkou plnění, u kterých je povinna přiznat daň osoba, které jsou tato plnění poskytována; podle § 108 odst. 1 písm. i) též osoba, která vystaví doklad, na kterém uvede daň.
16. Primárně se soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností žalobou napadeného rozhodnutí, kterou žalobkyně spatřovala v tom, že žalovaný nevzal v úvahu důkazy, které Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

předložila k prokázání, že přiznala DPH v daňovém přiznání za 1. čtvrtletí 2014, tj. daňové přiznání k DPH a záznamní evidenci, ačkoliv jsou uvedené důkazy podstatné pro aplikaci § 104 odst. 2 zákona o DPH. Žalovaný ovšem bez uvedení bližších důvodů konstatoval, že záznamní evidence neodpovídá zákonným požadavkům a nelze ji považovat za dostatečný důkaz.

17. K namítané nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí soud především poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které platí, že „[z] odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109, všechny dostupné na www.nssoud.cz). Pokud tedy žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí správce daně, bylo jeho povinností v odůvodnění napadeného rozhodnutí řádně reagovat na veškeré námitky uplatněné žalobkyní a vysvětlit, proč je považuje za liché, mylné či vyvrácené. Této povinnosti žalovaný dostál.
18. Soud zdůrazňuje, že v žalobou napadeném rozhodnutí žalovaný nejprve zrekapituloval dosavadní průběh správního řízení, závěry, ke kterým dospěl správce daně, a stručně shrnul žalobkyní uplatněné odvolací důvody. Na stranách 8 až 11 se poté věnoval posouzení, zda žalobkyně doložila a prokázala, že uskutečnila zdanitelné plnění ve prospěch paní Z. D. a zda splnila svou povinnost přiznat daň na výstupu v souladu s § 21 zákona o DPH. K tvrzení žalobkyně, že daň za uskutečněné zdanitelné plnění přiznala v daňovém přiznání k DPH za 1. čtvrtletí 2014, poté žalovaný konstatoval, že je v tomto přiznání na ř. 1 uvedeno dodání zboží v tuzemsku ve výši základu daně 8 982 172 Kč a 21 % DPH ve výši 1 886 256 Kč. Součástí tohoto přiznání bylo i předložení soupisu dokladů, kterými žalobkyně dokládala uskutečněné zdanitelné plnění, ovšem podle žalovaného tento soupis neodpovídá zákonem stanovené daňové evidenci pro daňové účely podle § 100 zákona o DPH, neboť se jedná pouze o jeho část, která nemá žádnou vypovídající hodnotu. Žalovaný dále argumentoval tím, že ze strany žalobkyně došlo k předložení dodatečného daňového přiznání k DPH za 1. čtvrtletí 2014, ve kterém došlo ke snížení údajů uvedených žalobkyní na ř. 1, a to ve výši základu daně. K této tvrzené změně žalobkyně již evidenci nepředložila a porovnáním se soupisem vydaných daňových dokladů za 1. čtvrtletí 2014 nelze podle žalovaného jednoznačně potvrdit skutečnost, že předmětné zdanitelné plnění uskutečněné ve prospěch Z. D. je součástí přiznání k DPH za 1. čtvrtletí 2014. Uvedené listiny tak dle žalovaného nelze označit jako důkazy prokazující tvrzení žalobkyně, že byla předmětná daň přiznána v 1. čtvrtletí 2014.
19. Po podrobném prostudování žalobou napadeného rozhodnutí soud konstatuje, že žalovaný reagoval na námitky žalobkyně týkající se toho, že daň za uskutečnění zdanitelného plnění přiznala v jiném zdaňovacím období, než ve kterém byla povinna. Žalovaný též poukázal na výši základu daně za dodání zboží v tuzemsku uvedenou v daňovém přiznání za 1. čtvrtletí 2014 a konstatoval, že evidence pro účely DPH předložená v této souvislosti neodpovídá zákonem stanovené daňové evidenci ve smyslu § 100 zákona o DPH, neboť se jedná pouze o část, která nemá žádnou vypovídací hodnotu. Takové vypořádání odvolací námitky považuje za dostačující.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

20. Dále se soud zabýval mezi účastníky řízení spornou otázkou, zda ke dni 31. 12. 2013 došlo k převodu vlastnického práva k dotčené fotovoltaické elektrárně ze žalobkyně na Z. D. V projednávané věci měl správce daně pochybnosti o správnosti údajů vykázaných na ř. 40 a na ř. 43 přiznání k DPH. Mimo jiné měl pochybnosti týkající se uskutečnění zdanitelného plnění, tj. prodeje předmětné fotovoltaické elektrárny. Jak vyplývá z obsahu daňového spisu, tyto pochybnosti sdělil tehdejšímu zástupci žalobkyně dne 8. 7. 2015 při projednání kontrolních zjištění. Konkrétně tehdejšímu zástupci žalobkyně oznámil, že v jiném daňovém řízení u fyzické osoby Z. D. byl správcí daně předložen daňový doklad č. 130302 s datem uskutečnění zdanitelného plnění 15. 10. 2013, vystaveného žalobkyní jakožto dodavatelem, za prodej fotovoltaické elektrárny na střeše rodinného domu na základě kupní smlouvy. Správce daně měl na základě jím nashromážděných podkladů za to, že žalobkyně sice tento daňový doklad vystavila, ale prodej předmětné elektrárny se neuskutečnil.
21. Na tomto místě soud předně upozorňuje na skutečnost, že ve vztahu k převodu vlastnického práva k dotčené fotovoltaické elektrárně, resp. tedy k uskutečnění předmětného zdanitelného plnění se vyjádřil již ve svém rozsudku ze dne 5. 6. 2019, č. j. 15 Af 98/2016-104. Zdejší soud konstatoval, že „rozporné údaje o tom, kdy došlo k předání fotovoltaické elektrárny, obsahuje předávací protokol ke kupní smlouvě č. 201318 o předání dotčené fotovoltaické elektrárny, který byl vyhotoven a podepsán dne 31. 12. 2013, přičemž však jako termín předání uvádí den 1. 1. 2014. S ohledem na všechny výše popsané důkazy považuje soud za zřejmé, že se v případě uvedení termínu předání v daném protokolu jednalo o písařskou chybu a že i tento protokol potvrzuje, že k předání skutečně došlo dne 31. 12. 2013. Soud považuje i za nelogické, aby předávací protokol ze dne 31. 12. 2013 potvrzoval předání movité věci, k němuž mělo dojít teprve následujícího dne. [...] k nabytí vlastnického práva k movité věci není rozhodná skutečnost, kdy ji dodavatel vyřadil z evidence svého majetku nebo v jakém období o tomto plnění účtoval, ale okolnost, kdy došlo k jejímu předání. Pro posuzovanou věc jsou rozhodné § 443 a § 444 zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, ve znění účinném do 31. 12. 2013 (dále jen „obchodní zákoník“), neboť kupní smlouva podléhala režimu tohoto zákona. Podle § 443 odst. 1 obchodního zákoníku kupující nabývá vlastnické právo ke zboží, jakmile je mu dodané zboží předáno. Podle § 444 téhož zákona strany si mohou písemně dojednat, že kupující nabude vlastnické právo před dobou uvedenou v § 443, jestliže předmětem koupě je zboží jednotlivě určené nebo zboží určené podle druhu a v době přechodu vlastnického práva bude dostatečně označeno k odlišení od jiného zboží, a to způsobem sjednaným mezi stranami, jinak bez zbytečného odkladu sděleným kupujícímu. Soud v této souvislosti upozorňuje na to, že v kupní smlouvě bylo účastníky výslovně dohodnuto, že k převodu vlastnického práva dojde dne 31. 12. 2013. Rovněž dle soudu žalobkyně prokázala, že i převzetí dané fotovoltaické elektrárny proběhlo dne 31. 12. 2013. Za této situace soud uzavírá, že v souladu se shora citovanými ustanoveními obchodního zákoníku k převodu vlastnického práva k dané elektrárně umístěné na rodinném domě manželů D. došlo právě dne 31. 12. 2013. [...] Skutečnost, že k převodu vlastnického práva i k předání předmětné fotovoltaické elektrárny došlo dne 31. 12. 2013, potvrzuje též rozsudek Okresního soudu v Litoměřicích ze dne 20. 4. 2017, č. j. 12 C 305/2016-37, který určil, že výlučným vlastníkem fotovoltaické elektrárny ke dni 31. 12. 2013 byla žalobkyně. Ve smyslu § 159a odst. 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů jsou výroky pravomocných rozhodnutí soudu vydaných v občanském řízení sporném závazná nejen pro účastníky řízení, ale v rozsahu, v jakém jsou závazné pro účastníky řízení, též pro soudy, správní úřady a jiné orgány. Výrok tohoto rozsudku Okresního soudu v Litoměřicích je tedy pro zdejší soud, jakož i v dalším řízení pro daňové orgány závazný a je třeba z něj vycházet. Co se týče skutečnosti, že Energetický Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

regulační úřad k dotazu žalovaného v dopisu ze dne 28. 4. 2016, č. j. 04850-2/2016-ERU, uvedl, že v letech 2012 až 2015 měla licenci na provozování předmětné fotovoltaické elektrárny žalobkyně a že v daném období nebyl tento úřad informován o jakékoli změně vlastnického nebo užívacího práva, soud v předmětném rozsudku uzavřel, že „*pokud nebyl Energetický regulační úřad informován o změně vlastnictví dotčené fotovoltaické elektrárny ke dni 31. 12. 2013, nelze z toho dovozovat, že k převodu vlastnického práva k tomuto energetickému zařízení na žalobkyni nedošlo.*“

22. Soud na výše uvedené závěry odkazuje, nadále na nich setrvává a nevidí žádný důvod, proč by se od nich měl jakkoli odchýlit. Z tohoto rozsudku, který vycházel ze stejných důkazních prostředků, které jsou součástí správního spisu i v této projednávané věci, jasně plyne, že k převodu fotovoltaické elektrárny skutečně došlo dne 31. 12. 2013. V daném případě není tedy pochyb o tom, že ke dni 31. 12. 2013 došlo k uskutečnění zdanitelného plnění ze strany žalobkyně ve smyslu § 21 odst. 1 zákona o DPH, neboť k tomuto dni uvedenému v kupní smlouvě došlo k převodu vlastnických práv. V souladu s větou druhou § 21 odst. 1 zákona o DPH poté vznikla žalobkyni povinnost uplatnit daň na výstupu a daň byla povinna uvést do daňového přiznání za toto zdaňovací období, tzn. za 4. čtvrtletí 2013, což ostatně žalobkyně ani nepopírá. Vzhledem k tomu je tedy závěr žalovaného o tom, že nebylo v dané věci prokázáno uskutečnění předmětného zdanitelného plnění ve prospěch Z. D., a že žalobkyně byla tudíž povinna přiznat daň ve smyslu § 108 odst. 1 písm. i) zákona o DPH s ohledem na vystavení daňového dokladu, nesprávný. Rozhodnutí žalovaného je tudíž nezákonné.
23. S ohledem na výše uvedený nesprávný názor bude žalovaný v dalším řízení povinen umožnit žalobkyni reagovat na to, že byla povinna odvést daň ve smyslu § 21 odst. 1 zákona o DPH, nikoliv dle § 108 odst. 1 písm. i) téhož zákona, jak se daňové orgány nesprávně domnívaly. V dalším řízení se tedy bude třeba zabývat tím, zda a v jakém zdaňovacím období žalobkyně DPH v souvislosti s prodejem fotovoltaické elektrárny Z. D. dne 31. 12. 2013 odvedla, a případně zvážit, zda přichází v úvahu postup dle § 104 odst. 2 zákona o DPH, a to i s ohledem na to, že součástí daňového spisu je daňový doklad č. 1400301, vystavený dne 1. 1. 2014, který opětovně deklaruje prodej totožné fotovoltaické elektrárny.
24. Soud podotýká, že v tomto soudním řízení, které se týká toliko zdaňovacího období 4. čtvrtletí 2013, není oprávněn posuzovat, zda žalobkyně byla povinna odvést DPH i ve zdaňovacím období 1. čtvrtletí 2014 [např. podle § 108 odst. 1 písm. i) zákona o DPH], či nikoliv, a proto se nemohl ani zabývat námitkami žalobkyně související s daným zdaňovacím obdobím.
25. S ohledem na výše uvedené soud žalobou napadené rozhodnutí § 78 odst. 1 s. ř. s. pro nezákonnost zrušil. Soud současně podle § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude žalovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku.
26. Vzhledem k tomu, že žalobkyně měla ve věci plný úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému zaplatit jí do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení v celkové výši 15 342 Kč. Náhrada se skládá ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč, z částky 9 300 Kč za tři úkony právní služby právního zástupce žalobkyně po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění účinném od 1. 1. 2013 (dále jen „advokátní tarif“), [převzetí a příprava zastoupení – Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

písm. a); podání žaloby a podání repliky – písm. d)] a z částky 900 Kč jako náhrady hotových výdajů advokáta [tři režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu ve znění účinném od 1. 9. 2006] a z částky 2 142 Kč představující 21% DPH, kterou je právní zástupce žalobkyně podle zvláštního právního předpisu povinen odvést z vyčíslené odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 9. prosince 2020

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.